

værtning ved Havnen for at drikke et Glas Øl og høre efter Skibsejlighed.

„Et stuer Glas og et bette . . . A æ tørt!“ sagde han unødigt højt, straks han var kommen indenfor Døren, og slængte sig med stort Spektakel ned ved et Bord under Vinduerne.

Der var ikke andre Gæster i Lokalet end en svær Mand med en Nakke som en fedet Orne. Han bar Uniformskasket og hvilede et Par tunge, pudeformede Hænder paa en Spanskrørstok, der stod mellem hans Ben. Det var Byens forhenværende Politibetjent, der nu var bleven Arrestforvarer. Madam Jørgensen sad bag Skænken og hæklede. Hun var en ældre Kone, lille og tyk som et overskaaret Brændevinsfad. Det tog Tid for hende at komme op af Stolen og bringe Søren det forlangte Glas Øl og den underforstaaede Snaps.

Da hun igen var kommen til Sæde bag sine Flasker, fortsatte Arrestforvareren en Beretning om et Par Drengene, et Par smaa Tyveknægter, som han om Morgenen havde givet Ris paa Raadstuen. Med Selvtilfredshed gav den tykke Mand en udførlig Skildring af Forretningen.

„Femogtyve regulærte paa den bare Podiks. De kan være stødt paa, at der blev Hakkebøf af de Frikadeller!“

Madam Jørgensen ømmede sig i sin strikkede Skuldervarmer. Hun forsøgte et Forsvar for Drengene. De Børn dernede i Baggaden fik nu heller slets ingen Opdragelse. Naar Manden laa og rakkede paa Søen og Konen maatte gaa ud og vaske for Folk, hvad skulde der saa blive af de stakkels Unger.

„Akkurat mine Ord!“ sagde Arrestforvareren. „Den Slags Knægter spaserer lige lukt ind i Tugthuset. Det sagde jeg ogsaa til Borgmesteren.“

Søren var bleven stille derhenne ved Vinduesbordet. Han følte det, som om det var hans egne Drengene, de snakkede om, og det trak sammen indeni ham til et mægtigt Uvejr. Han stirrede rasende paa den grisefede Mand og havde Lyst til at slaa Skallen itu paa ham med sin Knippel.

Men nu gik Døren op, og en Flok Havnearbejdere kom trampende ind paa deres store Træsko.